

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΒΙΑΗΣΕΩΝ.

Οὐχ οἱ πολλὰ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀναγιγνώσκοντες εἰσι σπουδαῖοι.
(ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΣ).

Ἀθήνησι, τὴν 27 Δεκεμβρίου 1854.

Αἱ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ.

Παρά τοῖς Κ. Κ. Διδασκαλείς
καὶ τοῖς ἐπιστάταις τῶν Τα-
χυδρομείων ἐν τῇ ἡμεδαπῇ
Ἐν δὲ τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς
Κ. Κ. Ἑλλησπονδίας, Προξένους
καὶ τοῖς ἰδιαιτέροις ἐπιτρό-
ποις τοῦ ἐκδότου.Ἐκδίδεται ἑξαπὺς τῆς ἑβδο-
μάδος.

Διαμαστίγωσις.

Ἡ διαμαστίγωσις ἦν τελετὴ εἰς Σπάρτην τελουμένη ἐν τῇ ἑορτῇ τῆς Ὀρθίας καλουμένης Ἀρτέμιδος, ἧς ὁ ναὸς, ἐκ τῆς ἐν ἐλώδει χώρῳ θέσεως αὐτοῦ, ὠνομάζετο Λιμναῖον (Παυσ. Γ. 16. 6). Ἐνηργεῖτο δὲ αὕτη τοιῶδε τρόπῳ. Οἱ τῶν Σπαρτιατῶν ἐφήβοι, ἀγομένης τῆς ῥηθείσης ἑορτῆς, ἐμαστιγοῦντο ἐν τῷ βωμῷ τῆς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ τῶν εἰς τοῦτο τὸ ἔργον δωρισμένων, μέχρις οὗ τὸ αἷμα αὐτῶν ἐκβλύζων κατέβρεχε τὸν βωμόν. Πρὸ τῆς διαμαστίγωσεως οἱ ἐφήβοι παρεσκευάζοντο, τὰ ἐκ τῶν σώματα σκληρύνοντες, ὅπως τοὺς ἐκ ταύτης πόρους ἦττον ἀλγεινῶς ὑποστῶσι. Ἡ ἀρχὴ τῆς Ὀρθίας Ἀρτέμιδος καὶ ἡ κατ' αὐτὴν τελουμένη διαμαστίγωσις προῆλθεν ὡς ἐξῆς. Τὸ ἐκ τῆς Ταυρίδος ὑπὸ τοῦ Ὀρέστου κομισθὲν ξόανον (ξύλινον ἄγαλμα) ἀνευρόντας ἐν θάμνω λύγων οἱ τοῦ Ἰρβου υἱοὶ Ἀστράβακος καὶ Ἀλώπεκος, αὐτίκα παρεφρόνησαν. Οἱ Λιμναῖοι δὲ τῶν Σπαρτιατῶν καὶ Κυνοσοῦρες καὶ ἄλλοι ἐκ τῶν πλησιοχώρων μερῶν θύοντες τότε τῇ Ἀρτέμιδι ἦλθον εἰς διένεξιν καὶ ἐκ ταύτης προήχθησαν καὶ εἰς φόνους, ἐπειδὴ πολλοὶ ἐπὶ τῷ βωμῷ ἀπέθανον, ἐφθειρε τοὺς λοιποὺς νόσος, ὡς μισθόντος τοῦ θυσιαστηρίου τῆς Ἀρτέμιδος, ἧτις ἀπήτησε διὰ τοῦτο Ἰλασμούς. Ὅθεν ἕκτοτε ἡμάσσετο ὁ βωμὸς αὐτῆς αἵματι ἀνθρώπων, θυομένου ἐκάστοτε κατὰ κλήρῳν τινος. Τὴν οὕτω δὲ γενομένην θυσίαν μετέβαλεν ὁ Λυκοῦργος εἰς τὴν τῶν ἐφήβων διαμαστίγωσιν, ἵνα πληροῦται οὕτω ὁ βωμὸς αἵματος ἀνθρώπου. Ἡ διαμαστίγωσις ἀρα εἰσῆχθη ἀντὶ τῆς ἀνθρωποθυσίας ὑπὸ τοῦ νομοθέτου τούτου, χρησιμεύουσα ἐπὶ τούτῳ καὶ εἰς γύμνασιν τῆς Σπαρτιατικῆς νεότητος, ὅπως καταστήσῃ αὐτὴν καρτερικὴν πρὸς τοὺς πόρους καὶ τὰς συληραγωγίας (Πλουτ. Λυκ. 18, Λακεδ. ἐπιτηδ. 39, Cie Tuseul. v. 27). Κατὰ τινὰ ἄλλην ἡκιστα πιθανὴν διήγησιν, ἡ διαμαστίγωσις ἔσχε τὴν ἀρχὴν αὐτῆς ἐκ τινος μνημονευομένης ὑπὸ τοῦ Πλουτάρχου περιστάσεως, συμβάσης πρὸ τῆς ἐν Πλαταιαῖς μάχης « Ἐνιοὶ δὲ φασί, τῷ Πανσανίᾳ μικρὸν ἕξω τῆς παρατάξεως θύοντι καὶ κατευχομένῳ, τῶν Λυδῶν τινὰς ἄφνω προσπεσόντας ἀρπάζειν καὶ διαβρίπτειν τὰ περὶ τὴν θυσίαν. Τὸν δὲ Πανσανίαν καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν, οὐκ ἔχοντας ὄπλα, ῥάβδοις καὶ μάστιγι παίειν. Διὸ καὶ νῦν ἐκείνης τῆς ἐπιδρομῆς μιμήματα τὰς περὶ τὸν βωμόν ἐν Σπάρτῃ πληγὰς τῶν ἐφήβων, καὶ τὴν μετὰ ταῦτα τῶν Λυδῶν πομπὴν συντελεῖσθαι » (Πλουτ. Ἀριστ. 17).

Ἡ λατρεία τῆς Ὀρθίας Ἀρτέμιδος ἦν ἀναντιβῆρτως ἀρχαιοστάτη, ἡ δὲ τὴν ἀνθρωποθυσίαν διαδεχθεῖσα διαμαστίγωσις ἦν βῆμα προόδου ἀπὸ τῆς βαρβαρότητος πρὸς τὸν πολιτισμόν. Πολλὰ μνημονεύονται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἀνέκδοτα περὶ τῆς διακατεργασίας τῶν ἐφήβων Σπαρτιατῶν διαμαστιγομένων. Τινὲς τούτων ἀπέθνησκον ὑπὸ τὰς πληγὰς ἀνευ ἐπιδεικνυμένης ὀδύνης. Τὸ ὑπὸ τὰς μαστιγώσεις ἀποθνήσκειν ἐνομιζέτο θάνατοςτόσω ἐντιμὸς, ὅσῳ καὶ ὁ ἐν πολέμῳ (παραβαλ. Muller Δωρ. ii. 9. § 6, κλ. Manso Sparta. i. 2. σελ. 183).

—000—

Θεοκρίτου τοῦ τῶν Βουκολικῶν
ποιητοῦ βίος.

Ἄλλος ὁ Χίος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος, ὅς τὰδ' ἔγραψα
Εἷς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρακόσιος
Υἱὸς Πραξαγόρου περικλειτῆς τε Φιλίνης
Μοῦσαν δ' ὀθνεῖν οὐ ποτ' ἐφέλκυσάμην.

Κατὰ τὸ ἐπίγραμμα τοῦτο ὑπὸ τινῶν μὲν εἰς αὐτὸν τὸν ποιητὴν Θεόκριτον ἀποδιδόμενον, ὑπ' ἄλλων δὲ εἰς γραμματικὸν ποιήσαντα αὐτὸ πρὸς διάκρισιν τούτου τοῦ Θεοκρίτου ἀπὸ τοῦ ὁμωνύμου αὐτῷ Χίου ῥήτορος καὶ σοφιστοῦ, ὁ περίφημος ποιητῆς τῶν γνωστῶν ἡμῖν βουκολικῶν ποιήσεων ἦν Συρακούσιος τὴν πατρίδα, υἱὸς δὲ Πραξαγόρου καὶ Φιλίνης. Τοῦτο μαρτυρεῖ καὶ ὁ Σουΐδας, προσθέτων ὅμως ὅτι ἄλλοι λέγουσιν αὐτὸν υἱὸν Σιμίχου, ἢ Σιμιχίδου, Κῶν τὴν πατρίδα, μέτοικον δὲ ἐν Συρακούσαις γενόμενον. Ἡ ἀνωτέρα πρώτη περὶ τοῦ γένους αὐτοῦ διαφορὰ προήλθε ἐκ τοῦ προτεταγμένου τῶν ποιημάτων αὐτοῦ συντόμου περὶ τοῦ γένους αὐτοῦ λόγου « Θεοκρίτου γένος » ἐπιγραφόμενου, καὶ ἐκ τῶν εἰς τὸ Ζ εἰδύλλιον στίχ. 21 σχολίων, ἐξ ὧν φαίνεται ὅτι ὁ Σιμιχίδας, ὅστις καὶ τὸ εἰδύλλιον αὐτὸ ποιεῖται λέγων, ὑπελήφθη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὅτι ἦν αὐτὸς ὁ ποιητῆς, καὶ διὰ τοῦτο εἶπον οὕτως υἱὸν τοῦ Σιμίχου ἢ Σιμιχίδου (ἴδ. σχολ. ἀνωτ. καὶ εἰς στίχ. 41). Ὁ Θεόκριτος φαίνεται αὐθις ὁμιλῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Σιμιχίδου ἐν τῷ δωδεκάτῳ στίχῳ τῆς Σύριγγος αὐτοῦ (Ἀνθολογ. IF. 21)· ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ὄνομα αὐτὸ ἐνταῦθα ὑπάρχει συνδυασμένον μετὰ τοῦ ὀνόματος Πάρις (Πάρις θέτο Σιμιχίδας) δὲν δυνάμεθα ἀσφαλῶς ἐκλαβεῖν αὐτὸ ὡς πατρωνυμικόν. Ἡ ἰδέα αὕτη καθίσταται μᾶλλον πιθανὴ καὶ συμφωνοτέρα πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς ποιητικῆς. Τὸ ὄνομα Σιμιχίδας ὑπόκειται ἀντὶ τοῦ ἀληθοῦς, ὡς ὁ Τίτυρος παρὰ Βιργιλίῳ. Οὕτω δ' ἐξήγησαν τοῦτο τῶν ἀρχαίων γραμματικῶν τινες, οἵτινες μάλιστα παράγουσιν αὐτὸ, λίαν ἀπαθάνως, ἐκ τοῦ σιμῶς τὴν πρόσοψιν εἶναι (ἴδ. Θεοκρίτ. γέν. καὶ σχολ. ἀνωτ.). Ἡ ἄλλη δὲ μαρτυρία ὅτι ὁ Θεόκριτος ἦν δῆθεν Κῶος προῆλθεν ἴσως ἐκ τῆς πρὸς τὸν Φιλιππῶν σχέσεως αὐτοῦ. Ἐκ τοῦ ἄνω μνημονευθέντος « Θεοκρίτου γένους » μανθάνομεν ὅτι γέγονεν ἀκουστής Φιλιππῶν (τοῦ Κῶου) καὶ Ἀσκληπιάδου (τοῦ Σαμίου), ὧν μνημονεύει ἐν τῷ Ζ' αὐτοῦ εἰδύλλῳ (στίχ. 40)

οὔτε τὸ ἐσθλὸν

Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμῳ, οὔτε Φιλιππῶν,

(ἴδ. σχολ. ὄδε). Καὶ ἄλλη τις ἀναφορὰ πρὸς τὴν σχέσιν αὐτοῦ μετὰ τοῦ Φιλιππῶν ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ Bekker εἰς ἐφθαρμένον τι χωρίον τοῦ Γεωργίου Χοιροβοσκοῦ, γραμματικοῦ περὶ τὰ τέλη πιθανὸν τοῦ 5 αἰῶνος ἀκμάσαντος (Bekker Annot. in Elym. σελ. 705. Φιλίππας [Φιλιππῶν] διδάσκαλος Θεοκρίτου), φαίνεται ἐτι ὁ Θεόκριτος γέγονε καὶ συνήθης Ἀράτῳ τῷ ποιητῇ, πρὸς ὃν προσφωνεῖ τὸ 5 αὐτοῦ Εἰδύλλιον (στίχ. 2) καὶ οὗ μνημονεύει τρίς ἐν τῷ Ζ' (στίχ. 98, 102, 122). Τουλάχιστον, οἱ ἀρχαῖοι ὑπομνηματισταὶ ἐπίστευον ὅτι ὁ ἐνταῦθα μνημονευόμενος Ἀρατὸς ἦν ὁ ποιητῆς τῶν Φαινομένων (Ἀράτου Φαινομένα). Ἐκ τούτου ὑποτίθεται ὅτι ὁ Θεόκριτος ἐγνωρίσθη μετὰ τῶν ποιητῶν τούτων ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἧτις εἶχεν ἤδη κατασταθῆ, ἐπὶ τοῦ πρώτου καὶ τοῦ δευτέρου Πτολεμαίου, τόπος φοιτήσεως τῶν λογίων Ἑλλήνων, καὶ εἰς ἦν παρεγένετο, τουλάχιστον ἄπαξ ἐν τῷ βίῳ αὐτοῦ, ὁ Θεόκριτος. Τὸ ΙΔ, ΙΕ καὶ ΙΖ εἰδύλλιον φέρουσιν ἐνδείξεις ὅτι ἐγράφησαν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἢ πάντως ἀποδεικνύουσιν ὅτι ὁ ποιητῆς διέτριψεν ἐν αὐτῇ, ἀπολαύων τῆς προστασίας τοῦ Πτολεμαίου. Τὸ εἰς ἔπαινον τοῦ Ἰέρωνος υἱοῦ τοῦ Ἰεροκλέους Ις εἰδύλλιον ἐγράφη προδήλως ἐν Συρακούσαις, οὐ πρὸ τοῦ 270 π. Χ. ἔτους, ὅτε ὁ Ἰέρων ἐγένετο βασιλεὺς. Ἐπὶ ταῖς ἐνδείξεις ταύταις περὶ τῆς διαμονῆς τοῦ Θεοκρίτου καὶ τοῦ χρόνου αὐτῆς προσθετέα ἐστὶν ἡ μαρτυρία τοῦ συγγραφέως τοῦ « Θεοκρίτου γένους » λέγοντος, ὅτι ὁ ποιητῆς ἤμασε κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ Πτολεμαίου τοῦ ἐπικληθέντος Λαγωῦ (Λάγου), καὶ ἡ τῆς ὑποθέσεως τοῦ πρώτου εἰδύλλου, « ὅτι ὁ Θεόκριτος ἐγένετο

ισόχρονο του τε Αράτου και του Καλλιμάχου, και του Νικάνδρου... και ότι ήμασαν επί των χρόνων Πτολεμαίου του Φιλαδέλφου, έτι δε ή ουσιάδης μ. ρ. τυρίας, ή έν τή υποθέσει του τετάρτου ειδυλλίου, ότι ήμαζεν κατά την ΡΚΔ' Ολυμπιάδα (284—288 π. Χ. ει και υπάρχει μικρά τις αμφιβολία περί της αληθοῦς γραφής του ΡΚΔ'). Ο συγγραφεὺς της υποθέσεως του ΙΖ' ειδυλλίου λέγει ότι: « αμαρτάνει ο Μούνατος, τους χρόνους του Θεοκρίτου αναβιβάζων εις τον Φιλοπάτορα, του σούτου χρόνου μαχομένοι διαστήματι. »

Τας μαρτυρίας ταύτας διεμνηνύοντες απαντῶμεν κυρίαν δυσκολίαν την εκ διπλῆς περι τοῦ Φιλτά αθεβαιότητος προσεχομένην. Πρῶτον, ως προς τον χρόνον ακριβῶς καθ' ον οὗτος ήμαζεν, και δεύτερον, έν τα λεγόμενα ότι γέγονε του Θεοκρίτου διδάσκαλος σημαίνωσιν ότι ὑπήρξεν ὄντως μαθητῆς αυτού αυτοπροσώπως διδάχθεις, ή ότι μόνον τα συγγράμματα του Φιλτά επηνήργησαν εις το πνεῦμα του Θεοκρίτου. Οὐδὲ ἕως ἀποπειρώμενοι της λύσεως των ζητημάτων τούτων, συμπεραίνωμεν εὐτόλμως, ότι ή ἄνω μνημονευθεῖσα χρονολογία, ΟΛ ΡΚΔ', δηλοῖ τον χρόνον ήτοι της πρώτης ἐλευσεως του Θεοκρίτου εις Αλεξάνδρειαν, ή τον της αναδείξεως αυτού ως ποιητου, μετά την μαθητείαν αυτού παρά τῷ Φιλτά και Ασκληπιάδῃ, ή την μελέτην των έργων αυτών, ότι έτι τα πρώτα αυτού δοκίμια επροκάλεσαν εις εαυτον την προστάσαν Πτολεμαίου του Φιλαδέλφου, του συμβασιλεύσαντος μετά του πατρὸς αυτού Πτολεμαίου του Λόγου, έν έτει π. Χ. 285, εις οὗτινος ἔπεινον, δια τουτου, έγραψεν ο ποιητής τα ἄνω μνημονευθέντα ειδύλλια, παρέχοντα ἀποδείξεις ἀποχρώσεως ότι ἐποιήθησαν επί των πρώτων ήμερών της βασιλείας του μόνου τότε βασιλεύοντος Πτολεμαίου (ἀπό του 283 π. Χ.), και ήσαν έργα της νεανικῆς του Θεοκρίτου ήλικίας. Ο τρόπος δι οὐ ἀποσημαίνεται Πτολεμαίος ο Λόγου, έν τῷ ΙΖ' ειδυλλίῳ στιχ. 14, βεβαιῶ την ὑπόθεσιν ότι ο Θεοκρίτος έχχσεν επί του βασιλεύου τουτου. Έκ των Ισ' ειδυλλίῳ γίνεται μιν δῆλον ότι ο ποιητής ἐπέστρεψεν εις Συρακούσας και διέμενεν εκεί επί Ίέρωνος του Β', ἀλλά δέν ὀρίζεται ἀποχρόντως εκ των περιεχομένων αυτού ο χρόνος της βασιλείας του Ίέρωνος, καθ' ον συνετέθη τουτου. Έκ των στιχων 76 και 77 φαίνεται πιθανόν ότι έγράφη επί του πρώτου Καρχηδονικοῦ πολέμου, μετά την συμμαχίαν του Ίέρωνος και των Ρωμαίων, τῷ 263 π. Χ. γεγονυῖαν ὅπως δὲ ποτ' αν ή, το του ὅλου ποιήματος τουτου ὕψος δαικνῶσι ότι ο Θεοκρίτος διετέλει δυσηρεστημένος και διὰ το ἀνελεύθερον του Ίέρωνος εις το ἀμοίβειν αυτον δια τα ποιήματα αυτού, και δια την πολιτικὴν της πατρίδος αυτου κατάστασιν. Έκ τουτου δε, συμπεραίνεται, ότι διήνησε τον ἐπιλοιπον της ζωῆς αυτου χρόνον ὀλοκλήρως σχεδόν εις θεωρίαν των σκηνῶν εκείνων της φύσεως και του ἀγροτικοῦ βίου, ὡν ή καρ' αυτου πικράσταισι ἐγένετο το κύριον της δόξης αυτου θεμέλιον.

Αί θεωρίαι αυτῆς εἰσι, τῇ ἀληθείᾳ, ὅπως οὖν ἐκτενεῖς και ἀναμειγμένα μετά του ζήτηματος περί της γνησιότητος ειδυλλίων των ἀλλά το μόνον, ἐξ ὧν ἀρούμεθα τὰς κυριώτερας ἐνδείξεις, ὅπερ θεωρεῖται γενικῶς ὡς νόθον, έστι το ΙΖ'. Ἄλλας περί του βίου του ποιητου πληροφορίας δέν ἔχομεν, παρεκτός ότι εκ των οικειων αυτου και συνήθων ήν και ο ιατρὸς Νικίας, πρὸς ὃν ἀπευθύνει το ΙΑ' και ΚΗ' ειδύλλιον δια λίαν περιποιητικῶν ἐκφράσεων (ΙΑ' στιχ. 56. ΚΗ'. 7. παράβαλ. ὑπόθ. ειδυλλ. ΙΑ'. και Jacobs Έλλ. Ἀνθολ. τομ. Η'. σελ. 923).

Ο Θεοκρίτος γέγονε της Βουκολικῆς ποιήσεως δημιουργὸς ὡς ίδιου της Ἑλληνικῆς και δια των μιμητῶν αυτου και της Ρωμαικῆς φιλολογίας κλάδου. Τα σπέρματα του εἶδους τουτου της ποιήσεως ἀνευρισκονται, κατά τους ἀρχαιότατους χρόνους, παρά τοις έν Λακωνικῇ και Σικελίᾳ Δωριεσι, ιδίως δε έν Τυνδαρίδι και Συρακούσας, ένθα αἱ ἑορταί της Ἀρτέμιδος ἐφαιδρύνοντο δι ἄσματων. Διὰ τουτου δυο ποιμένες ή βόται, ή χοροῖ ἐξ αυτῶν ήγωνίζοντο πρὸς ἀλλήλους. Ο ἀγῶν δε οὗτος κατέστη βαθμηδὸν συστηματικώτερος και ἐγεννήθη έντεῦθεν ή των Λυδιαστων ή Βουκολιστων τέχνη, ἀκμασάντων έν τε τῇ Σικελίᾳ και ταῖς πέλας αυτῆς χώρας της Ἰταλίας. Αἱ ὑποθέσεις των ἄσμάτων αυτων ήσαν δημόδη μυθικά διηγήματα και του ἀγροτικοῦ βίου ἀπεικασίαι π. χ. το κάλλος, ο ἔρωσ και το δύστηνον τέλος του Δάφνιδος, του Ἰνδάμματος του ποιμένου, του παρά του Σπηρχῶρου εις την ποιήσιν αυ-

του εἰσαχθέντος, και παρά του ένδουσι του Ἐπιχάρμου ποιήμασι μνημονευμένου Δίμου, τὰ θλιβερά παράπονα του σεμνοῦ Θηρευτοῦ Μενάλλα και ἄλλα παραπλήσια. Τα ἄσματα ταυτα διεμένον έτι κοινὰ επί Διοδώρου, το μόνον δε περιωθεν εις ήμᾶς ἀπόσπασμα ἐξ αυτων, εκ δυο των ἐξῆς συνιστάμενον στιχων έν Πριαπίῳ μέτρῳ, έστι το προτασόμενον των Βουκολικῶν του Θεοκρίτου.

Δέξαι τὰν ἀγαθὴν τύχην, δέξαι τὰς ὑγιείαν, ἂν φέρομεν παρά τὰς Θεοῦ, ἂν ἐκαλέσσατο τένα.

Πρῶτος δε ο Θεοκρίτος εκ των ειδῶν τουτων της ποιήσεως ἐμόρφωσε την λεγομένην Βουκολικὴν ποιήσιν, ήτις οὗτως ἐχουσα κατέστη τακτικὸς της φιλολογίας κλάδος. Οὗτω δε πράξας ήκουσεν οὐ μόνον τὰς ἀθήσεις της ίδιας αυτου φαντασίας, ἀλλά, κατά μέγα μέρος, ήκολούθησε τὰ παραδείγματα του Ἐπιχάρμου και του Σώφρονος, μάλιστα δε του δευτέρου.

Παρεκτός των ειδυλλίων εκ των ἄλλων ποιημάτων του Θεοκρίτου, ὡν τὰ ὀνόματα γνωσόμενα, περιεσώθησαν εις ήμᾶς πέντε στιχοι και μία λέξις της Βερενικῆς αυτου εἰρσχομένοι παρ' Αθηναίῳ (Ζ. 284). Ἦν δε το Βερενικῆ ἐπιγραφόμενον ποίημα ἐγκώμιον της περιουῆμου βασιλείσης Βερενικῆς, γυναικὸς Πτολεμαίου του Λόγου και μητρὸς Πτολεμαίου του Φιλαδέλφου. Έτι ή έν τῇ Ἑλληνικῇ Ἀνθολογίᾳ εὑρισκόμενη Σ υ ρ ι γ ξ Θεοκρίτου, και τὰ φέροντα το ὄνομα αυτου 22 ἐπιγράμματα, ὡν τινα ἀποδίδονται ὑπό των κριτικῶν ἄλλοις. Οἱ ἀρχαιοι γραμματικοι ἀποδίδουσι εις τον Θεοκρίτον διάφορα ἄλλα έργα. Ο Σουΐδας λέγει ότι ἀποδίδουσι τινες εις αυτον παρεκτός των βουκολικῶν και τὰ ἐξῆς: Προιτιδας, Ἐλπιδας, Ὑμνους, Ἡρωϊκας, Ἐπικήδειας, Μέλη, Ἐλεγείας, Ἰαμβους, Ἐπιγράμματα.

Ο Θεοκρίτος τίθεται ἐπαξίως και ὑπό των ἀρχαίων και ὑπό των νεωτέρων επί κεφαλῆς της ήν αυτος ἐμόρφωσε ποιήσεως, και εις λίαν ὑψηλὸν βαθμὸν έν τοις ποιηταῖς, δια τε την δύναμιν και την ἀκρίθειαν των εἰκόνων αυτου, την ωραϊότητα της γλώσσης και την ἀφελειαν του ὕψους αυτου. Ο Λογγίνος λέγει αυτον « έν τοις βουκολικοῖς ἐπιτυχέστατον, » (περί ὕψ. ΑΓ. 6). Περὶ της διαλέκτου, ή ἐχρήσατο ο Θεοκρίτος, ἀναγινώσκωμεν τὰ ἐξῆς, ὅπερ εἰσι προτεταγμένα έν τισιν ἐκδόσεσι των ειδυλλίων αυτου. « Δωριδι και ἰαδι διαλέκτω χρῆται ο Θεοκρίτος, μάλιστα δε ἀνεμῆν και χαμαλι Δωριδι παρά τῷ Ἐπιχάρμου και Σώφρονος: οὐ μὴν ὀλιμιπάντες και Αιολιδος. Ἄλλως. Ἰστέον ότι ο Θεοκρίτος Δωριδι διαλέκτω κέρχρηται τῇ νέχ· δυο γάρ εἰσι, πλκαὶ και νέχ και ή μὲν παλα α τραχειά τις έστι ή δε νέα, ή και Θεοκρίτος χραται, μαλθακώτερα και εύκολώτερα. —

Περὶ βιβλιοκρισίας.

Ἐπειδή μετά την ἐφεύρεσιν του τύπου εύκολώτατα ἠδύνατο τα ἀντίτυπα των βιβλίων να πολλαπλασιάζωνται, και διαδιδωνται, ἀναγκασίως ἐπρεπε, λέγει ο Πούτερος, να ἐπινοηθη τι μέσον, δι οὐ ἠδύνατο να προληφθῇ ή κατάγρησις της τέχνης ταυτη, ὡστε να μη ἐνεργῆται ποτε εἴτε πρὸς βλάβην της θρησκείας και των ἠθῶν, εἴτε πρὸς ἀνατροπήν των πολιτειῶν. Τουτου ἐνεκα πανταχοῦ ὡς γενικὸς κανὼν ἐτέθη, να μη ἔχη τις την ἀδειαν του συστήσαι τυπογραφικὸν κατάστημα, κατ' ἀρέσκειαν, ἀλλά δια της ἀδείας και ὑπό την ἐφορείαν της κυβερνήσεως, και να μη ἐκδίδηται βιβλίον εις τύπον, πρὶν ή ἐξετασθῇ ὑπό τινος ἀρχῆς επί τουτω καθεσταμένης, και ἐχρηθῇ ὡς ἀβλαβῆς.

Ἄλλ' ὅμως και πολλους αἰῶνας πρὸ της ἐφευρέσεως της τέχνης ταυτης, οὐ μόνον ἀπηγορευοντο βιβλία τινα ὑπό διαφόρων κυβερνήσεων, ἀλλά και εις πῦρ κατεδικάζοντο. Πολλὰς ἀποδείξεις δυνάμεθα να ἐφερωμεν, ότι τουτο ἐγένετο παρά τοις ἀρχαιοῖς Ἑλλησι τε και Ρωμαίοις.

Έν Αθήναις τὰ συγγράμματα του Πρωταγόρου ήσαν ἀπηγορευμένα, ὡς ἀντιβαίνοντα εις την θρησκείαν, και πάντα τὰ ἀντίγραφα, ὅσα ἠδυνήθησαν να συναθροισθῶσι δια δημοσίου κήρυκος (Διογ. Λαέρτ. Θ. 52) παρεδόθησαν εις το πῦρ έν τῇ ἀγορῇ.

Εἰς Ρώμην τὰ ἔγγραφα του Νουμά, εὑρεθέντα ει: τῷ τάφῳ αυτου, κατά διαταγήν της Συγκλήτου κατεδικάσθησαν εις πῦρ, ἐπειδή ήσαν ἐναντία πρὸς την ὑπ' αυτου προσιση εἰσαν θρησκείαν.

Ἐπειδή ο χυδὴν ὄγλος της Ρώμης, έν καιροῖς δημοσίων συμφορῶν, ήν πρὸς την δεισιδαιμονίαν ὀρηκτικώτερος ή ὅσον συνέφερε εις την κυβέρνησιν, διαταγῇ ἐξέδοθη, ὡστε πάντα τὰ δεισιδαίμονα και ἀστρολογικὰ βιβλία να παραδοθῶσιν εις χειράς του Ηραϊτορος. Αυτῇ ή διαταγῇ συγχάκις ἐπανελήθη και ο αυτοκράτωρ Αὐγούστος προσέταξε να καῶσι ὑπὲρ τὰς δυο χιλιάδας των τοιούτων βιβλίων και λαβιενου κατεδικάσθησαν εις το πῦρ, ὅπερ ὑπῆρξε το πρώτον παράδειγμα τοιούτης καταδίκες και ἀναφέρεται ὡς περιέργον, ότι ὀλίγα τινα ἐτη μετά τουτο, τὰ συγγράμματα του αιτίου της ἐκδόσεως του περί πυρπολήσεως αυτων αυτοκρατορικοῦ διατάγματος, ἔσχον την αυτην τύχην, και κατεκάθησαν δημοσίᾳ. (Το αυτο σκεδὸν συνέθη και μεταγενεστέρος επί των συγγραμάτων του Βέν Ἀρία Μοντανοῦ, ὅς τις ἐπέσταττησεν εις το να γείνη ο πρώτος κατάλογος των ἀπηγορευμένων βιβλίων εις Νεβερλάνδ, (Κάτω χώρας), ἐπειδή μετ οὐ πολὺ συμπεριελήθησαν και αυτὰ εις παρεόμιον κάτοχον). Ἦ πυρπολήσις τουτων των ποιημάτων ἔδεικεν ἀφορμὴν εις τον Κάσσιον Σεθῆρον να εἴπῃ, σαρκαστικῶς τῷ τρόπῳ, ότι ήτον ἀναγκαῖον να καύσωσιν αυτον ζῶντα ὡς γινώσκοντα ἀπὸ στήθεος τὰ συγγράμματα του φίλου του Λαβιενου. Ἦ ἐκράσσις αυτῇ ἔδεικεν ἀφορμὴν να ἐκδοθῇ νόμος του Αὐγούστου κατά συγγραμάτων σατυρικῶν.

Ότε ο Κρεμύτιος Κόρδος, έν τῇ αυτου ἱστορίᾳ, ὠνόμασε τον Κ. Κάσσιον ἐπύχον των Ρωμαίων, ή σύγκλητος, ίνα κολακεῖσθῃ τον Τιβέριον, ἰεταξε να καη το βιβλίον, ἀλλά πολλα ἀντίγραφα αυτων ἀποκρουθέντα διεσώθησαν. Ἀντίοχος ο Ἐπιφανῆς ἰεταξε να καῶσι τὰ βιβλία των Ἰουδαίων, και κατά τους πρώτους αἰῶνας ἀπὸ Χριστου και των χριστιανῶν τὰ βιβλία ὕπεστησαν την αυτην αὐστηρότητα, περί της οποίας ο Ἀρνόβιος πικρῶς παραπονεῖται.

Μανθάνωμεν παρά του Εὐσεβίου, ότι ο Διοκλητιανὸς προσέταξε να καῶσιν αἱ ἱερὰ βιβλία της Ἐκκλησίας. Μετά την ἐξῆλθωσιν της χριστιανικῆς θρησκείας ο κλήρος μετεχειρίσθη ἐναντίον βιβλίων ή ἀσυμφορῶν, ή δυσαρέστων αυτω, την αὐστηρότητα, ήν αυτοι κατέκρινον πρὸς τους ἔθνικοις, ὡς ἀνόητον και ἐπὶβλαβῆ πρὸς τὰ ἴδια αυτων συμφέροντα. Οὗτω τὰ συγγράμματα του Ἀρείου κατεδικάσθησαν εις το πῦρ κατά την έν Νικαίᾳ σύνοδον. Καὶ ο Κωνσταντίνος ήπειλῆσε θάνατον κατ' ἐκείνων, ὅσοι ήθελαν κρύψει κανέν ἐξ αυτων των συγγραμάτων. Ο κλήρος, κατά την έν Ἐφέσω σύνοδον, παρεκάλεσε τον αυτοκράτορα Θεοδοσίον τον Βον να προστάξῃ να καῶσι τὰ βιβλία του Νεστορίου, και ή πρότασις αυτῇ ἐξετελεσθη. Του Εὐτυχοῦς τὰ συγγράμματα ἔσχον την αυτην τύχην κατά την έν Χαλκηδὸν σύνοδον.

Δέν ήθελε δε εἰσθαι δύσκολον να συλλέξη τις παρόμοια παραδείγματα ἀφ' ἐκάστου των ἀκολουθων αἰῶνων.

Ἐχομεν πρὸς τουτοις δείγματα, ότι πολλους αἰῶνας πρὸ της τυπογραφικῆς τέχνης, συγγραφεῖς διαφοροῖ καθυπέβαλλον τὰ συγγράμματά των, πρὸ της δημοσιεύσεως αυτων, εις την ἐπίκρισιν των ἀνωτέρων αυτων, τουτο μάλιστα ἐπράθη ὑπό του κλήρου τουτο μὲν ίνα ἐξασφαλίσωσιν εαυτους πρὸς πᾶσαν ἐπίκρισιν αὐστηράν, ή τιμωρίαν. τουτο δε, ίνα δείξωσι το ἴδιον αυτων σέβας πρὸς τον Πάπαν, ή τον ἐπίσκοπον. Τουτο ὅμως δέν φαίνεται ότι ὑπῆρχε χρεός, ἀλλά μόνον αυτοπροαίρετος πρᾶξις. Κατά του 768, Ἀμβρόσιος τις Αὐτῆρτος Μοναχὸς τάγματος των Βενεδικτινων ἐπεμει την βιβλίον αυτου ἐπιγραφόμενῃ « Ἐκδοσις της βιβλίου της ἀποκαλύψεως πρὸς τον Πάπαν Στέφανον τον Γ'. παρακλήων αυτον ίνα δημοσιεύσῃ και καταστήσῃ αυτο γνωστον. Εἰς ταυτην την περίστασιν λέγει διαβρόδην ότι αυτος είναι ο πρώτος συγγραφεὺς, ὅστις ἐχῆταισ τοιαυτην χρίσιν, ότι ή ἐλευθερία του συγγραφεὺν ἀνήκει εις πάντα ἄνθρωπον, ὅστις δέν ἐπιθυμει να παρεκτραπῆται ἀπὸ της διδασκαλίας. των πατέρων της ἐκκλησίας, και ότι ἐλπίζει, ότι ή ἐλευθερία αυτῇ δέν θελει ἐλαττωθῇ ἐνεκα της ἐκουσίου ταυτης εὐπειείας.

Εὐθὺς μετά την ἐφεύρεσιν του τύπου, νόμοι ήργισαν να γίνωνται, ίνα καθυπέβαλλονται εις ἐξέτασιν τὰ βιβλία, ὅπερ και ο Πλάτων ἐχρηρίκει, και πολλοι ἄλλοι ἐκτοτε ὡς ὠφέλιμον ἐκριναν.

Εἶναι πολλα πιθανόν, ότι ο φόβος ὧν εἶχεν ο κλήρος, μη αἱ εις τὰ ἔσω δημοσιεύσει των βιβλίων προσενησσοι βλάβην πρὸς την θρησκείαν, και ἐπομένως ἐλαττώσων την δύναμιν αυτων, συνέτεινε οὐκ ὀλίγον εις το να ἐπιστεῦσων την σύστασιν της βιβλιοκρισίας. Το παλαιότερον βιβλίον, ὅπερ ἐτυπώθη δι ἀδείας της κυβερνήσεως, κοινῶς ὑποτίθεται, ότι ἔγεινε κατά το 1480, και ο Δὸμ Λύρων Βενεδικτινὸς μοναχὸς είναι ἱσως ο πρώτος, ὅστις ἐσημείωσε τουτο. Οὗτος είναι συγγραφεὺς ἐνὸς συγγράμματος καλουμένου « Singularitatis historiques et litteraires » εις το τελευταίον μέρος του ὁποιου, ὅπου ἀναφέρει πρὸς της ἐκδόσεως του βιβλίου του ἐπιγραφόμενον nosce te ipsum. γνῶθι σαυτον, λέγει « αυτῇ είναι ή πρώτη δημοσίευσις, ήν ἐγῶ εὔρον συνυδουομένην μετά διαφόρων ἐπιδοκιμασιῶν ἐχρηρίσεων και εὐνοικῶν ἐνδείξεων.

Τὰ αυτὰ λέγει και ο Ι. Ν. Βασιλλίγγερος, εις εκ των θερμότερων ὑπερπισπιων της καθολικῆς ἐκκλησίας, εις του ὁποιου το σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον « Armamentarium Catholicum » γίνεται μνεία του ἄνω εἰρημένου βιβλίου. Οὗτος έν αυτῷ λέγει λατινιστῇ μη ὀνομαζῶν τον Λίρωνα. « Τουτο είναι το πρώτον βιβλίον, ὅπερ εἶδον καθυποβληθῆν εις ἐξέτασιν δι ἀναγνώσεως, και ἐπιδοκιμασίας του κλήου. » Καὶ κατά την γνώμην δε του Μερκίερου τουτου τῷ ὄντι είναι το παλαιότερον. Φέρει δε τέσσαρας ἐπιδοκιμασίας (λατινιστῇ) την πρώτην και τελευταίαν των ὁποιων θέλω ἐκθέσει ἐνταῦθα, ὡς χρησιμευούσας εις το να δείξωσι την ἀνόητον ὑψηλοφροσύνην του κλήρου ἐκείνης της εποχῆς. « Εἶγῳ Φίλιππος νομοδιδάσκαλος διήλθομεν μετ' ἐπιμελείας, και μετά προσοχῆς ἐξετάσαμεν τουτο το μικρὸν τετιμένον μετ' εὐλαθείας και καθολικοῦ πνεύματος, ἀλλά και γέμον προσέτι ὕλης τὰ μάλιστα ὠφέλιμου, δέν διστάζω εις βεβαίωσιν των ἄνω εἰρημένων, να ὑπογράψω το ὄνομά μου. Εἶγῳ Μαφῆος Γιρᾶδος Θεῖο ἑλεει πατριάρχης Ἐνετίας και πρόεδρος Δαλματίας πεποιθὸς εις την πίστιν του ἄνωθεν εὐγενοῦς, ὅστις ἀνέγνω ἐξέτασε και ἐπεδοκίμασε το ἄνω εἰρημένον βιβλίον, ἐπιβεβαιῶ ότι αυτο είναι εὐσεβὲς και ὀρθόδοξον πῶνημα. » (ἀκολουθεῖ).

Περὶ του δένδρου Baobab.

Έκ των περιεργότερων και μέγιστων πάντων των τῆς ὕψιλου δένδρων ὑπάρχει ἀναντιρρήτως και το εις τὰ θερμότερα της Ἀφρικῆς μέρη φυόμενον και το ὑπό των ἐγχωρίων Βαοβαβ καλούμενον, (Adansonia digitata wil), το δένδρον τουτου είναι πάντων, τουλάχιστον ὡς πρὸς τὸ ὄγκον, μεγαλετερον ο καθ' αυτου κορμὸς ἔχει ὕψος 15—20 ποῦ, οἱ δε ἐξ αυτου κατά πάσας τὰς διευθύνσεις ἐκτεινόμενοι κλώνοι 80—100 ποδῶν, ὡστε μακροθεν θεωρούμενον, φαίνεται ὡς έν μὲν και μόνον δένδρον και οἰνεῖ μετέωρον με μικρὸν δάσος. Οἱ ἀναριθμητοι οὗτοι κω τοσοδου ὕψος ἔχοντες κλώνοι, εκ του ίδιου ἐαυτων βάρους κλίνουσι πρὸς την γῆν, και κατακαλιπτουσι ἐντελῶς τον κορμὸν, ἀφίνοντες περίξ αυτου εύρύχωρον διαστῆματα, χρησιμεύοντα πρὸς κατακίαν των ἀνθρώπων ὑπό έν τοιούτο δένδρον 150 ἄνθρωποι, ἄνευ στενωχωρίας, δύνανται να διακίονται. Ο κυρίως κορμὸς αυτου είναι τόσοσν ὀγκώδης, ὡστε ἔχει 20—30 ποδῶν διάμετρον, και ἐάν τῷχῃ κοίλος ὡν δολώληροι οἰκογένηται: έν αυτῷ δι τριβουσι. Τὰ φύλλα του δένδρου τουτου χρησιμεύουσι τεθλασμένα και ἐβρασμένα ὡς καθημερινῇ τροφῇ. Ο καρπὸς ὀμοιάζει με πέποννα, ἔχων μήκος 1 1/2—2 ποῦων, και έν αυτῷ εὑρισκεται σαρκώδης ουσία λίαν δραστικῇ, και την δίσψιν ἀποσθεν νουσα.

Οἱ κάτοικοι συνάγοντες των καρπῶν των φλοιῶν, καιουσι αυτον, και εκ της ἀπὸ της φέρας αυτου ἐξαγομένης καλιξ, συνουνομένης παρ αυτων μετά του ἐλαίου των καρπῶν των φλοιῶν, κατασκευάζουσι λευκότατον σπινῶν.

Το δένδρον τουτο φθάει εις ήλικίαν ἐξ χιλιάδων ἐτῶν, και ἐνεκα της μεγίστης ὠφέλειας ήν παρεχει εις πολλα μέρη των δυτικῶν και μεσημβρινῶν Ἰνδιῶν, ἐπ' ἀγαθῷ των πτωχῶν κατοίκων, μεταφτεῦθη και ἠδουκίησε.

Σημειώσεως ἄξιον προσέτι είναι, ότι οἱ κορμοὶ των δένδρων τουτων χρησιμεύουσι επί των ποταμῶν και λιμνῶν ὡς λέμβοι (μονόζυλα) έν αἰς 50—80 ἄνθρωποι χωροῦσι.

Ε. Α ν δ ε ρ ε ρ.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ὅταν εἰς χεῖρας ἐπιστήμονος καὶ ἐμπείρου Ἰατροῦ παραδοθῇ πρὸς ἴασιν ἀσθενῆς ὑπὸ χρονίας κατεχόμενος νόσου καὶ τὸν ἔσχατον διατρέχων κίνδυνον, ὁ Ἰατρός, ἐὰν δὲν ᾖ ἀγύρτης τις καὶ πλάνος, θέλει μετὰ τὴν ἀκριβῆ τῆς ἀσθενείας διάγνωσιν σκεφθῆ περὶ τῆς χρήσεως τῶν καταλλήλων φαρμάκων, ὅπως δι' αὐτῶν ἀπαλλάξῃ τὸν κάμνοντα τῆς κυρίας νόσου θεραπευομένης δὲ ταύτης συνεκλείουσι καὶ τὰ συμπτωματικὰ φαινόμενα. Ὁ ἀγύρτης δὲ προσπαθεῖ ἀμέσως νὰ ἐπενέγῃ προσωρινὴν τινα ἀνακούφισιν καὶ ἐπιδεικτικὴν ἴασιν, ἵνα δόξῃ τῷ πάσχοντι καὶ τοῖς περὶ αὐτὸν εἶναι τις.

Ἡ ἐνεστῶσα Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἀπὸ ὀλίγου ἤδη χρόνου ἀναλαβοῦσα ἐκ καθαροῦ φιλοπατρῆας αἰσθήματος τὴν διεύθυνσιν τῶν πραγμάτων τοῦ ἔθνους, τὰ λοιπὰ πνεύοντος ἐκ παρεληλυθότων πλημμελημάτων καὶ συγχρόνων δυστυχημάτων, ἐκ κακῆς μοίρας εἰς αὐτὸ ἐπισκηψάντων, ἀγωνίζεται ἀνεκδοτῶς εἰς τὴν ριζικὴν διόρθωσιν τῶν πραγμάτων ἐσωτερικῶν τε καὶ ἐξωτερικῶν, ἐν πάσῃ εὐλικρινεῖα ὁσπέραι σταθερῶ ποδὶ εἰς τὸ μέγα τοῦτο ἔργον χωροῦσα. Πάντες βλέπουσιν ὑποφώσκουσαν τὴν ἐπὶ τὰ κρείττω μεταβολὴν, καὶ οὐδεὶς ἐστὶν ὁ μὴ καθορῶν ἐγγίζοντα τὰ εὐάρεστα ἀποτελέσματα τῶν ἀγώνων τῆς Σεβ. Κυβερνήσεως ἢ δύσκολος καὶ παράξενος Ἀθηναῖ μόνη κάμνουσα δὲν βλέπει τίποτε καὶ τὰ πάντα κακίξει καὶ ἀπελπίζει καὶ ὀρθνεῖ καὶ δόρυεται. Ζητεῖ εὐθὺς τέλειον οἰκονομικὸν σύστημα, θέλει ἀμέσως ἐγκαταστάσιν ἐκπαιδευτικὸν σύστηματος ὁποῖον αἰώνων ὄλων ἀγῶνες καὶ φῶτα ἐνέπηξαν εἰς ὀλίγα σοφὰ τῆς Εὐρώπης κράτη. Ἡδυνάμεθα νὰ ἐξελέγξωμεν κάλλιστα διὰ τὴν Ἀθηναῖ ἀπὸ τίνος ἤδη χρόνου ἐκτοξεύει τὰ σκαλιὰ αὐτῆς βέλη κατὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δημοσίας ἐκπαιδεύσεως, καὶ καθιστᾷ αὐτὸν ὑπόλογον διὰ τὴν μὴ καλὴν κατάστασιν τῶν ἐκπαιδευτηρίων ἐξ ὅτου συνεστάθησαν, λησμονοῦσα ὅτι ὁ Κ. Ψύλλας ἐπολέμει αἶψι τοὺς οὕτω περὶ τὴν διόρθωσιν αὐτῶν ὀλιγωροῦντας ἄρχοντας ἀπεφύγαμεν ὅμως καὶ ἀποφεύγομεν σκιαμαχίας τοιαύτας, διότι πανταχοῦ ἀκούομεν κατακρινόμενα τῆς Ἀθηναῖς τὰ ἄρθρα παρὰ πάντων τῶν εὐ φρονούντων. Ἄν ὁ Κ. Ψύλλας μετέβαλλε χάριν τῆς Ἀθηναῖς πρὸς σιγμὴν τὰς ἀρχὰς αὐτοῦ καὶ ὑπηρετεῖ τὰ ἄδικα συμφέροντα αὐτῆς ἤθελεν εἶναι πρὸ πολλοῦ ἢ γλώσσα αὐτῆς σεσιγασμένη καὶ ὁ κάλαμος αὐτῆς ἀμβλὺς καὶ ἀργός. ὁ Κύριος Ψύλλας, ὁ ἐν κινδύνοις ἕνεκα τῶν ὑγειῶν αὐτοῦ ἀρχῶν πολλάκις ἀπὸ τοῦ 1844—1854 δημοσίᾳ ἐκτεθεὶς, ὅστις κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο διὰ τῶν νευρωδῶν λόγων του συνεχίζει τὴν Γερουσιαν καὶ παρηγοριαν ἐνέπνεε τοῖς ἀπελπιζομένοις περὶ τῆς διορθώσεως τῶν πραγμάτων, ὁ κάταφρονήσας ὑπουργικὰ χαρτοφυλάκια καὶ μυρίας ὠφελείας, ὁ Κύριος Ψύλλας λέγομεν κατακρίνεται ἤδη ὑπὸ τῆς Ἀθηναῖς ὅτι χαρίζεται εἰς κομπάρους καὶ τὰ τοιαῦτα, διότι ἠκούσθη, ὅτι ἀρχαῖος τις σχολάρχης, ἀνὴρ παιδείας καὶ ἱκανότητος καὶ τελείας περὶ τὸ διδάσκειν πείρας, ὡς καὶ διὰ συγγραφῆς καὶ διὰ πολυετοῦς διδασκαλίας ἀπεδείχθη, διορίζεται καθηγητῆς καὶ δὲν προετιμήθησαν τούτου ἄλλοι φίλοι τῆς Ἀθηναῖς οὐδεμίαν ἀπόδειξιν τῆς ἱκανότητος αὐτῶν ἔτι δόντες. Καὶ ὅμως ὁ Κύριος Ὑπουργὸς ἐξετάζων ἔτι καὶ σταθμίζων τὴν ἐκάστου τῶν προσφερομένων ἱκανότητα καὶ τὰ δικαιώματα οὐδὲν ἔτι ἐποίησε. δὲν βιάζεται εἰς τὰ ἔργα αὐτοῦ, διότι δὲν ἐπιθυμεῖ ἀβανίστως καὶ εἰκῆ νὰ πράττῃ ὅ,τι δύναται νὰ παρεξηγηθῇ ἢ νὰ μὴ φανῇ ἄξιον αὐτοῦ. Ἀφίνουσα ἢ Ἀθηναῖ τὸ γενικὸν αὐτῆς περὶ μεταρρυθμίσεως τῶν τῆς παιδείας πραγμάτων σχέδιον καὶ τὴν λογικὴν περὶ ταύτης συζήτησιν ἐκπίπτει εἰς προσωπικότητας, καὶ τοῦτο ἅμα ἰδοῦσα ὅτι δύναται φίλοι τινὲς αὐτῆς νὰ ὠφελῶσιν ἐξ ἀπροσδοκῆτως παρουσιασθειῶν εὐκαιριῶν. Τοῦτο δείκνυσιν ὅτι ἡ σεμνὴ αὕτη ἐφημερίς οὐδόλως φροντίζει περὶ τοῦ κυρίου θέματος αὐτῆς, καὶ ὅτι πᾶς ὁ ἀγὼν αὐτῆς οὐδὲν ἄλλον σκοπὸν ἔχει εἰμὴ τὴν τοποθέτησιν τῶν οἰκείων αὐτῆς καὶ ἵνα τοῦτο ἐπιτύχῃ κόπτεται τρεῖς τῆς ἐβδομάδος ὑπὸ σχῆμα εὐπρόσωπον. Τὴν τέχνην αὐτῆς ταύτην πάντες οἶδασιν, καὶ διὰ τοῦτο οὐτε προσοχὴν τινα δίδουσιν εἰς ὅσα λέγει, οὐτε κλονίζονται ὅλως εἰς τὰς περὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Κυρίου Ψύλλας πεποιθήσεις αὐτῶν, οὐδεμίαν πραγματικὴν ἀφορμὴν οὐδέποτε λαβόντες.

— Ἐνεκα τῆς ὀλεθρίας χολέρας, τῆς πλείστας οἰκογενείας κατὰ τὸ τεσσαρακονθήμερον τῆς ἐπιδημίας αὐτῆς εἰς Ἀθήνας ἀπορφανισάσης, καὶ πολλὰς ἰσθίμους ψυχὰς Ἀθῆναι

προεψάσης, διεκόψαμεν τὴν ἔκδοσιν τῆς Ἐφημερίδος ἡμῶν. Πausαμένου ἤδη θεία βοήθεια τοῦ κακοῦ ἐπαναλαμβάνομεν ταύτην. Ὁ ἀριθμὸς οὗτος καὶ οἱ ἑξῆς τρεῖς (102—103—104) ἀνήκουσιν εἰς τὸ δεύτερον τῆς ἐφημερίδος ἔτος· ἀπὸ δὲ τοῦ 105 ἄρχεται τὸ τρίτον αὐτῆς ἔτος.

— Ἀντὶ τοῦ ἀποβιώσαντος Μακαρίτου Γ. Γενναίου διορίσθη Γυμνασιάρχης τοῦ Α. Γυμνασίου Ἀθηνῶν ὁ ἀπὸ τοῦ 1829 ὡς καθηγητῆς εὐδοκίμωτατα διατελέσας Κύριος Ἰω. Ψαρᾶς, οὗ ἡ θέσις ἐν τῷ Β. Γυμνασίῳ μένει ἔτι κενή, μὴ διορισθέντος ἔτι τοῦ διαδόχου αὐτοῦ. Εὐάρεστως ἠκούσθη ὅτι θέλει διορισθῆ εἰς τὴν θέσιν ταύτην ὁ Σχολάρχης Ἀθηνῶν Κ. Γ. Βακαλόπουλος, ἀνὴρ καὶ γράμματα εἰδὼς καὶ ἀρετὴν καὶ ἀρχαιότητα περὶ τὴν ὑπηρεσίαν κεκτημένος, δείγματα τῆς δοκιμότητος αὐτοῦ δοῦς καὶ διὰ πολυχρονίου διδασκαλίας καὶ διὰ συγγράμματος ἐπιδοκιμασθέντος.

— Ἡ ἐν Ἀθήναις στυγερῶς ἐνεκλήψασα λαοφθόρος νόσος χολέρα ἐστέρησε δυστυχῶς τοῦ ζῆν ἐν πολλοῖς ἄλλοις καὶ τὸν περιώνυμον καὶ κλυτὸν ἐκεῖνον τῶν πλείστων διδασκάλων διδάσκαλον καὶ πρώτιστον Γυμνασιάρχην, τὸν ἀοίδιμον Γεννάδιον. Τὴν ἀπλετον δ' ἐν γένει ὄλου τοῦ πανελληνίου λύπην ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοιοῦτου ἀνδρὸς συναίσθανθέντες καὶ οἱ καθηγηταὶ καὶ διδάσκαλοι τοῦ ἐν Πάτραις Β. Γυμνασίου καὶ Ἑλλ. Σχολείου ἐγνώσαν ὅπως ἰδίᾳ αὐτῶν δαπάνη, τὴν δευτέραν Κυριακὴν μετὰ τὴν Χριστοῦ Γέννησιν, τελέσωσι δημοσίᾳ μνημόσυνον ὑπὲρ τῆς μακαρίας ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου τούτου ἀνδρὸς. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι πάντες οἱ Φιλότιμοι Πατρεῖς θέλουσι παρευρεθῆ τὴν ἀνω μνησθεῖσαν ἡμέραν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ἕνθα θέλει τελεσθῆ τὸ μνημόσυνον, πρὸς πρέπουσαν τιμὴν τοῦ ἀνδρὸς καὶ ἵνα ἀκούσωσι τὰς ἀρετὰς τοῦ ἀνδρὸς καὶ τὴν πρὸς τὴν Πατρίδα ὑπηρεσίαν παρὰ τοῦ ἀναλαβόντος, ἵνα ταύτας διὰ λόγου ὑμνήσῃ. Γ.

ΑΓΓΕΛΙΑ.

Τρίτον ἤδη ἔτος Ἑλληνικὴν φιλολογικὴν διδασκίαν ὁ ὑποσημειούμενος ἐν τῷ βασιλικῷ τῆς Σύρου Γυμνασίῳ μετὰ καὶ ἄλλων ἀξιότιμων Καθηγητῶν, παρετήρησα, ὅτι καὶ πρὶν διαλυθῆ τὸ τοῦ Κ. Εὐαγγελίδου οἰκοτροφεῖον, ἠδυνάμην νὰ φανῶ χρήσιμος εἰς τινὰς τῶν ἐξωθεν προσερχομένων μαθητῶν, δεχόμενος αὐτοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ μου. Διὸ ἀπέφασισα σήμερον νὰ δεχθῶ τὸ πολὺ πέντε οἰκοτρόφους διδασκομένους ἐν τῷ εἰρημένῳ Γυμνασίῳ ἢ Ἑλληνικῷ Σχολείῳ τὰ νενομισμένα μαθήματα, καὶ ὑπερβαίνοντας μὲν τὸ 8^{ον} οὐχὶ δὲ καὶ τὸ 15^{ον} ἔτος τῆς ἡλικίας. Περιορίζομαι δὲ ἐπιτήδες εἰς ὀλίγους καὶ νέους, ἵνα εὐκολώτερον προκύψῃ ἢ ὑπὸ τῶν γονέων αὐτῶν προσδοκωμένη ὠφέλεια. Ὑπόσχομαι δὲ 1) νὰ συντηρῶ χάριν αὐτῶν οἰκίαν εὐρύχωρον καὶ εὐάερον. 2) νὰ προσφέρω αὐτοῖς τροφὴν ἐκλεκτὴν ὑγεινὴν καὶ ἀφθονοὺ μετ' ἀναλόγου ποικιλίας. 3) νὰ διατηρῶ δι' ἐκτάκτου ὑπηρετοῦ ἄκραν καθαριότητα ἐπὶ τε τῶν ἐνδυμάτων καὶ τῶν στρωμνῶν καὶ τῶν δωματίων. 4) νὰ προσπαθῶ διὰ τῆς ἀδιαλείπτου ἐπιτηρείσεως ὑπὲρ τῆς ὅσον οἶόν τε μεγαλειτέρας προόδου αὐτῶν εἰς τε τὰ μαθήματα καὶ εἰς τὰ χρηστά ἔθη. 5) νὰ συγχάζω μετ' αὐτῶν εἰς τὴν ἐκκλησιαν τακτικῶς πᾶσαν Κυριακὴν καὶ ἄλλην ἐπίσημον ἑορτὴν, καθ' ἐκάστην νὰ συνεξέρχωμαι εἰς περίπαιτον, ἐνίοτε δὲ καὶ εἰς ἐξοχὴν ἰδίαις δαπάναις. 6) πλὴν τῆς δημοσίου διδασκαλίας νὰ προπαιδεύω αὐτοὺς καὶ κατ' οἶκον.

Ἐκαστος δὲ αὐτῶν ὀφείλει 1) νὰ μοῖ πληρώνῃ δι' ὅλα ταῦτα τὴν πρώτην ἡμέραν ἐκάστης τριμηνίας δραχμὰς ταμιακὰς τριακοσίας ἐξήχοντα. 2) νὰ φέρῃ μεθ' ἑαυτοῦ ἅπαντα τὰ ἀναγκαῖα ἐνδύματα καὶ τὰ τῆς στρωμνῆς, διακρινόμενα διὰ τῶν ἐγκυντιμένων ἀρκτικῶν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ γραμμάτων. 3) ἄνευ ἐμῆς ἀδείας μηδέποτε νὰ ἐξέρχεται τῆς οἰκίας, νὰ μὴ ταραττῇ τὴν ἡσυχίαν τῶν ἑαυτοῦ συνοίκων θορυβῶν ἢ ἄδων, καὶ νὰ μὴ καπνίζῃ. Ὁ δὲ ἐπανειλημμέως παραβαίνων ἐν τῶν τριῶν τούτων καθηκόντων μετὰ πρώτην καὶ δευτέραν ἀνωφελεῖ νοουθεσίαν ἀποβληθήσεται καὶ πρὸ τοῦ τέλους τῆς τριμηνίας ἄνευ ἀποζημιώσεως, τοῦ πατρὸς ἢ κηδεμόνος προεδοποιηθέντος. 4) ὁ προσωρινῶς εἰς τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα ἐν ταῖς διακοπαῖς μεταβαίνων νὰ ὑπόκηται εἰς τὸ ἥμισυ τῆς εἰρημένης ἀποζημιώσεως λόγῳ ἐνοικίου ὑπηρεσίας κλπ.

Ἐν Ἐρμούπολει Σύρου τὴν 18 Νοεμβρίου 1854.

Παναγιώτης Ἀντωνιάδης.

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΙΩ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ.